

*Εβρουχνᾶσεν τὸ φαεῖ Τραπ. *Εβρούχνασαν τὰ λώματά μ' (λώματα = ἐνδύματα) Τραπ. || Φρ. *Ὅσον ἐκάτισεν ἀπέσ' ἐβρουχνίασεν (ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ συνηθίζοντος νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας) Κοτύωρ. Συνών. βροχιάζω (I) 3.

βρουχνᾶρις ἐπίθ. ἀμάρτ. βρουχνᾶρις Πόντ. (Τραπ.) Θηλ. βρουχνᾶρία Πόντ. (Τραπ.) βρουχνᾶραινα Πόντ. (Τραπ.) Οὐδ. βρουχνᾶρ' Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) βρουχνᾶρικο Πόντ. (*Οφ.) βρουχνᾶρ'κον Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βρούχνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρεις -ᾶρις.

*Ὁ πλήρης μούχλας, ὁ εὐρωτιῶν ἔνθ' ἀν.: Βρουχνᾶρ' ἔν' τὸ φαεῖ *Οφ. Ψωμῖν βρουχνᾶρ'κον Τραπ.

βρούχνασμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) φρούχνασμα Πόντ. (Χαλδ.) βρουχνίασμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

*Ἐκ τοῦ ρ. βρουχνᾶζω. Εὐρωτίασις, μούχλιασμα ἔνθ' ἀν.: Τὰ ψωμῖα 'ς σὸ βρουχνίασμα ἀπάν' εἶν' (εἶναι ἔτοιμα νὰ μουχλιάσουν) Κοτύωρ.

βρουχνέας ἐπίθ. Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) φρουχνέας Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βρούχνα, παρ' ὃ καὶ φρούχνα, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας, δι' ἦν ἰδ. -εᾶς.

1) *Ὁ ὄζων μούχλας, ὁ ἀκάθαρτος Πόντ. (Τραπ.) 2) *Ὁ ἐκ τῆς νόσου εὐλογίας στιγματισθεὶς εἰς τὸ πρόσωπον Πόντ. (*Οφ.)

βροχάδα (I) ἡ, Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)—Λεξ. Βλαστ. 359 Δημητρ.

*Ἐκ τοῦ βροχάδες πληθ. τοῦ οὐσ. βροχή. Λίαν βροχερὸς καιρὸς ἔνθ' ἀν.: Σήμερὰ τὸνε βροχάδα καὶ δὲν ἐδιάηκα σὲ δουλειὰ Νάξ.

βροχάδα (II) ἡ, Κρήτ.—ΝΠολίτ.*Ἐκλογ. 174—Λεξ. Βλαστ. 344.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Θηλειά, εἶδος παγίδος διὰ τὰ πτηνὰ ἢ τὰ ζῦα ἔνθ' ἀν.: Στένω βροχάδες γὰ λαγούς Κρήτ. || *Ἄσμ.

*Ἐχει ὁ καιρὸς γυρίσματα καὶ ὁ χρόνος ἐβδομάδες, καὶ τὰ πουλλάκια τ' ἄγρια πῖάνονται 'ς τοῖς βροχάδες ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν.

Καὶ ὅτι νὰ 'θε φτάζοντε κ' ἐκεῖν' οἱ τουρκοφᾶδες, ἤθελε μᾶσε πνίξοντε σὰν τοίχλες τοοὶ βροχάδες Κρήτ. Συνών. ἀδροβεργίδα, ἀνασπάδα, βροχαλιὰ 1, βρόχι (II) 2, βροχιά, θηλειά.

βροχαδερός ἐπίθ. Κρήτ. (Κατσιδ. Σητ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχάδα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

*Ὁ ἔτοιμος πρὸς βροχὴν, βροχερός: Βροχαδερός εἶναι σήμερο ὁ καιρὸς. Πβ. βροχερινός, βροχερός.

βροχαδιὰ ἡ, Κρήτ. (Κατσιδ. Σητ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχάδα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

1) *Ἡμέρα βροχερὴ ἔνθ' ἀν.: Βροχαδιὰ 'ναι σήμερο καὶ δὲν εἶναι γὰ δουλειὰ. 2) Ραγδαία βροχὴ διαρκοῦσα ἐπὶ πολὺ.

βροχαδόξυλο τό, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. βροχάδα (II) καὶ ξύλο. Τὸ ξύλον εἰς τὸ ὅποιον προσδένεται ἡ βροχάδα (II).

βροχάλα ἡ, Λεξ. Αἰν.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχὴ κατὰ παρέκτασιν ἀναλογικῶς πρὸς τὸ συνών. ψιχάλα.

1) Λεπτὴ βροχὴ. 2) *Ἐπιψεασμὸς διὰ τοῦ στόματος πληρουμένου ὕδατος γινόμενος προπαρασκευαστικῶς διὰ τὸ σιδέρωμα τῶν ρούχων. Συνών. βροχάλισμα.

βροχαλήθρα ἡ, ἀμάρτ. βροχαλήθρα *Ἡπ. Στερελλ. (Εὐρυταν.)—Λεξ. Βλαστ. 422.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήθρα.

Σαύρα πρασίνη ἐξερχομένη ἐκ τῆς γῆς καθὼς πιστεύει ὁ λαὸς ἐν καιρῷ βροχῆς. Συνών. βρονταλίδα 1.

βροχαλιὰ ἡ, *Ἰκαρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λάστ.)—Λεξ. Βλαστ. 315 βροχαλιὲ *Ἰκαρ.

*Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βροχάλι < βρόχος διὰ τῆς καταλ. -άλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν *Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. *Ἀρχ. 8 κέξ.

1) Βροχάδα II, ὁ ἰδ., *Ἰκαρ. 2) Δεσμὶς κλώσματος, τὴν ὁποῖαν ἐξάγομεν ἀπὸ τὸ τυλιγάδι καὶ τοποθετοῦμεν εἰς τὴν ἀνέμην Πελοπν. (Δημητσάν. Λάστ.)—Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἀν. Συνών. θηλειά, κυκλί.

βροχαλιάζω Πελοπν. (Λάστ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχαλιὰ.

Σχηματίζω βροχαλιὰν νήματος.

βροχαλίδα ἡ Λεξ. Αἰν. Δημητρ. βροχαλίδα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα. *Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. *Ὁρολογ. Δημῶδ. (1941) 20.

Βρονταλίδα 1, ὁ ἰδ.

βροχαλίζω Λεξ. Αἰν.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχάλα.

*Ἐπιψεκάζω διὰ τοῦ στόματος πλήρους ὕδατος τὰ διὰ σιδέρωμα προωρισμένα ρούχα.

βροχάλισμα τό, Λεξ. Αἰν.

*Ἐκ τοῦ ρ. βροχαλίζω.

*Ἡ πρᾶξις τοῦ βροχαλίζειν. Συνών. βροχάλα 2.

βροχανός ἐπίθ. Χάλκ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ανός.

Βροχερός, ὁ ἰδ.: Βροχανὴ ἡμέρα.

βροχάρα ἡ, Πελοπν. (Κυνουρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βροχὴ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, δι' ἦν ἰδ. -αρος.

Μεγάλη, δυνατὴ βροχὴ.

βροχαρίζω Κάμπ. — Λεξ. Πρω.Δημητρ. βροχαρίζω Κάμπ. Τῆλ.

*Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βροχάρι < βρόχι ἢ βρόχος.

1) Συλλαμβάνω διὰ βρόχου Λεξ. Πρω.Δημητρ. Συνών. βροχιάζω (II) 1, βροχιζω (II), βροχοπιζάνω.

2) *Ἀπαγχονίζω Κάμπ. Τῆλ.: *Ἄσμ.

Γιὰ νὰ 'ρετ' ἡ πέρδικα νὰ πιῇ, νὰ πιῇ, νὰ κουλουμπήσῃ, τὰ βρόχια πεδουκλώσα τη καὶ ὁ κυνηγὸς ἀρπᾶ τη.

—*Ἀχαμνοπιζάσ'με, κυνηγέ, νὰ μὴ μὲ βροχαρίσῃς Κάμπ.

Θωρεῖ τὴν κόρη κρέμεται σὲ μιᾶς μηλεᾶς κλωνάρι, σταυρὸ 'χει τὰ χεράκια της κ' ἦτο βροχαρισμένη Τῆλ.

